Militærnægteren

Udgivet af Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Nr. 5. | Marts 1917. | 3 Øre.

HOLGER RASMUSSEN.

HOLGER JENSEN.

Vor sidste Sejr.

Atter kan vi bringe vore Læsere en glædelig Meddelelse, idet vore to Kammerater Holger Rasmussen og Holger Jensen er frigivet fra det militære Tyranni.

Med dem er de sidste af de Militærnægtere, som har været ude for Myndighedernes Tortur, frigivet, og vi har for Øjeblikket ingen af vore Folk i Ilden; men snart lægger vi ud igen med nye Kræfter; *vi stnadser ikke vor Kamp en Time*, og saa længe den militære Morderinstitution eksisterer, skal de Niddinger, der opretholder den, ikke faa Ro, men uafbrudt vil vi føre en hensynsløs Kamp, som ikke vil standse *før den Dag, Militarismen er knust for bestandig.*

Da vi gennem de forrige Numre af »Militærnægteren« har gjort vore Læsere bekendt med Militærnægternes Kamp, skal vi indskrænke os til at beskrive de sidste Begivenheder.

Da Holger Rasmussen og Holger Jensen var overførte fra de militære Arrester i Kastellet til Garnisons Sygehus, besluttede de at tvinge Sagen frem til en endelig Afslutning ved ogsaa at gennemføre Sultestrejken her, og med ubøjelig Viljekraft har de gennemført deres Beslutning, og efter 22 Døgns uafbrudt Sultestrejke maatte Myndighederne endelig give efter for deres sejge Udholdenhed og løslod H. Jensen 5. Marts og H. Rasmussen Dagen efter, men idømte ham først 6 Dages mork Arrest, som han dog ikke skal afsone foreløbig.

Vi ønnsker herined vore Kammerater *hjærtelig Velkommen* tilbage til Friheden samtidig med, at vi ønsker dem til Lykke med Sejren; de har sammen med de øvrige Kammerater endnu en Gang bevist, at *den direkte Handling er det Vaaben, hvormed Arbejderne bliver i Stand til at sætte de Love ud af Kraft, som nu binder dem og hæmmer dem i deres Kamp for Friheden.*

Arbejdere, Kammerater! Lad disse unge Kammeraters modige Handling blive et Eksempel til Efterfølgelse for enhver, der føler med sin Klasse og er villig til at ofre sig for den; lad det være nok med tomme Ord og Fraser; lad os fylke os til Kamp paany, lad os selv tage fat og føre Kampen ind paa andre Baner.

Fremad til Kamp og Sejr!

H-v-g J.

Foreningen for konsekv. Antimilitarister

blev dannet d. 17. Sept. 1915 i København af ungsocialistiske og unge socialdemokratiske Arbejdere, der, utilfredse med den Udvikling, Kampen mod Militarismen havde antaget, nu vilde forsøge gennem Militærnægtelse at bringe en Fornyelse af Kampen og knuse den tvungne Værnepligt.

Følgende blev vedtaget som Foreningens Formaal:

At samle den „værnepligtige" Ungdom, uden Hensyn til politiske eller religiøse Anskuelser, til fælles direkte Kamp mod Militarismen: Militærnægtelse.

Dette søges opnaaet ved:

At drive en energisk Agitation mod Militarismen i alle dens Former, specielt mod den tvungne Værnepligt. At udsende Flyveblade og lignende, og paa den Maade bekæmpe Autoritetstroen og det forløjede Fædrelandsbegreb, i Særdeleshed hos Arbejderne, og i socialistisk Aand.

Dette siger klart og uden Omsvib, hvad vi gennem vor Kamp vil søge at opnaa.

Trods dette var der mangé, der straks, da vor Forening dukkede frem, haanligt paastod, at en saadan Forening aldrig kunde leve og derfor hurtigt vilde dø.

At en saadan Paastand, der forøvrigt kun kan fostres i nogle forbenede Pessimisters Oldingehjerner og ikke hos en selvbevidst Ungdom, har været overflødig, har den Udvikling, vor Forening i dens korte Levetid har gennemgaaet, tydelig vist.

Vi kan forsikre enhver om, at vor Forening er saa livskraftig og kampdygtig, som man overhovedet kan vente, ja langt mere end nogen af os havde vovet at vente den Dag, Foreningen blev stiftet, og den Jordbund, vore Tanker har fundet rundt om i Landet, lover alt godt for de kommende Tider.

Vor Kamp har tillige vist, at der endnu findes en Ungdom i Arbejderklassen, der ikke er ødelagt af Disciplin og Autoritetstro, men trods alle Forsøg paa at knække enhver Trang mod Frihed og Selvstændighed dog har formaaet at bevare sin Personlighed og Viljekraft og nu ranker sig i Begejstring for sin stolte Sag, rejser sig for med hele sin Ungdoms svulmende Kraft at knuse de Skranker, der hindrer dens Fremmarsch mod Livslykkens sollyse Tinder.

Du unge Arbejder! Du, som træller din Ungdom, ja hele dit Liv hen i Overklassens Fabrikker og Værksteder, du, for hvem Livet former sig som en trist og graa Tilværelse, du, for hvem al Livsglæde er kvalt af Fabrikkernes sorte Røgskyer, dig opfordrer vi til at tænke over, om ikke ogsaa du har Plads i vore Rækker, om ikke ogsaa du har Pligt til at kæmpe for din Klasse og for dig selv.

Kammerat! Tænk over dette, og føler du saa, at du har moralsk Styrke nok til at tage en Tørn for din Overbevisning, saa kom og stil dig i vore Rækker, vær med i Kampen for Sandhed og Retfærdighed.

Hvis nogen ønsker Oplysninger eller ønsker at indmelde sig i Foreningen, kan dette gøres ved at skrive til Foreningen for konsekvente Antimilitarister, Vesselsgade 7, St., København N.

Krigens Forbandelse.

Atter et Skib torpederet, saa og saa mange Timers Ophold i en aaben Baad.

Omtrent hver Dag indløber en saadan Meddelelse, og mange værdiger den kun et ligegyldigt Skuldertræk og siger: „Krig er Krig".

Disse Mennesker aner ikke, hvilken navnløs

Sorg og Lidelse, et saadant Telegram skjuler mellem sine Linier, de aner ikke, hvilke Lidelser og Kvaler de Søfolk maa udstaa, der i en aaben Baad uden Spise og Drikke maa flakke om paa det vilde Hav en Vinternat uden varmt Tøj, som kan skærme for den iskolde bidende Vinterkulde, og har Trætheden og Søvnen endelig overmandet ham, og dette forpinte Menneske endelig falder i Søvn, (om man kan kalde denne sindsfordærvende Død for Søvn) med Hovedet lænet mod Baadens overisede Træværk, vil han hurtigt blive vækket af en iskold Sø, som vælter ind over Baaden og gennembløder ham til Skindet, og hans vaade Klæder, hans Haar og Skæg fryser til Is, og mange Gange ender det med Døden eller Vanvid.

Dog er dette Menneske ikke mest at beklage; det er mange Gange værre for hans Efterladte, hvad enten det nu er hans Kone og Barn, eller det er en ulykkelig Moder, der gennem flere Aar har puslet og hygget om sin Søn og næret store lyse Drømme om hans Fremtid, og nu er alt kuldkastet af den grusomme, ubarmhjærtige Krig, af blot et eneste Skud.

Hvordan ser det saa ikke ud i de krigsførende Lande, hvor der hver Dag slagtes og lemlæstes Tusinder af Sønner og Familiefædre, hvilken Nød og Elendighed maa dette ikke medføre; det lader sig ikke beskrive, kan ikke engang opfattes i den menneskelige Hjerne.

Og ingen véd, om ikke ogsaa vi bliver dragne med i Verdenskrigen; vi maa derfor sætte alt ind paa at forhindre dette.

Der findes sikkert intet bedre Middel, end at sætte den direkte Aktion som Modtræk mod Diplomaternes Rænkespil.

Unge Mand, tænk paa din gamle Moder, der, hvis Krigen kommer og tager dig bort fra Hjemmet, med Angst og Bæven vil frygte, at du skal blive dræbt eller lemlæstet for Livstid.

Tænk paa, hvilke frygtelige Følger det kan faa, hvis du adlyder og lader dig kommandere ud paa Slagmarken!

Vil du saa ikke hellere følge dine Klassefællers Eksempel og nægte at være Soldat og gennem din Fagforening virke for at iværksætte Generalstrejken som Modvægt mod Krigen?

Derfor, unge Klassefælle: *Tænk før du handler — og handl saa efter din Overbevisning!*

Jack.

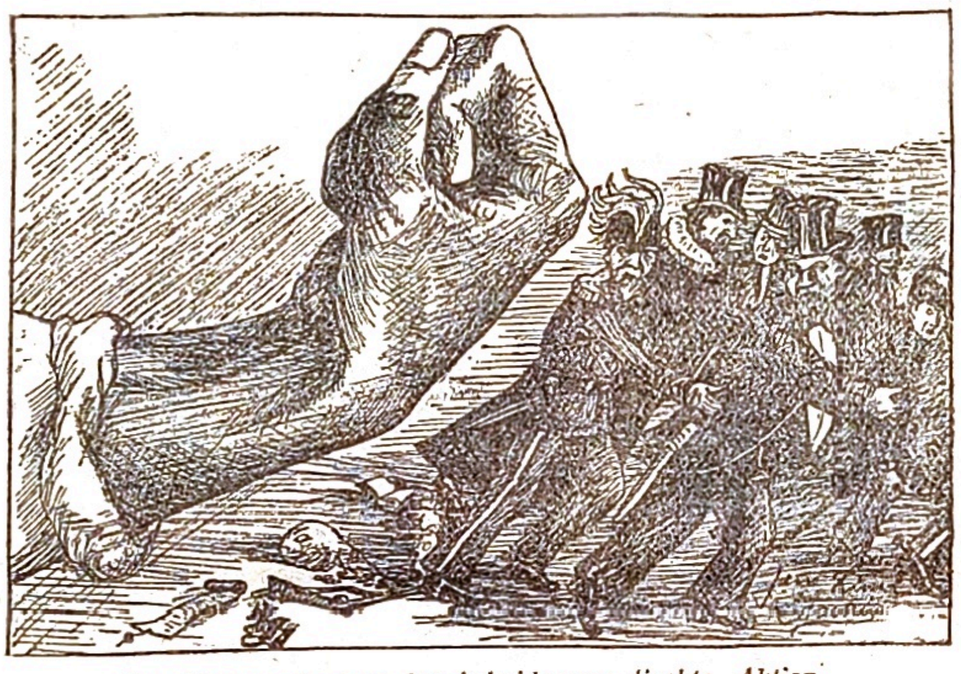

Overklassen skælver for Arbejdernes *direkte Aktion*.

Vor Stilling
til
den civile Værnepligt.

Manifest.

Overfor Lovforslaget om statsligt Tvangsarbejde for Militærnægterne, som af Regeringen er forelagt Rigsdagen til Godkendelse, manifesterer »*Foreningen for konsekvente Antimilitarister*« hermed sin Stilling:

Dette Lovforslags Fremkomst kan vi kun stemple som et Forsøg fra Regeringens Side paa at komme udenom *Kampen mod den tvungne Værnepligt*.

Det er nødvendigt, at vi én Gang for alle slaar fast, at vor Kamp mod Militarismen ikke er dikteret af personlige, men af sociale Grunde, at den *direkte er rettet mod den tvungne Værnepligt!*

Verdenskrigen har vist os, at den *tvungne Værnepligt* er Krigens Grundpille; uden den kan Krigen ikke føres; og da det er den arbejdende Klasse, der maa bære alle Krigens Byrder og ofre sit bedste Blod for en indbildt Fædrelandskærligheds Skyld, er det naturligt, at vi som socialistiske Arbejdere har rettet vor Kamp mod den tvungne Værnepligt.

Vi har ved vor Kamp villet kalde paa den antimilitaristiske Følelse hos Arbejderne, skærpe deres Had til Militarismen, nedbryde Autoritetstroen mod den Lov, der mest af alle er med til at holde Arbejderne i Undertrykkelse og rejse dem til direkte Kamp mod Militarismen.

Og dette er lykkedes for os!

Vor Kamp har vakt Opmærksomhed og Sangbund overalt i Befolkningen.

Den arbejdende Ungdom, som saa lydigt plejer at møde paa Sessionerne og lade sig undersøge, om de er brugelige til Kanonføde, lytter nu opmærksomme til det Raab, der kalder til Kamp, og nogle faa Aars Kamp og Agitation endnu, og det vil lykkes os at knuse den *tvungne Værnepligt!*

Dette ser Regeringen fuldt vel; men da det ikke lykkedes dem at knække Militærnægternes Mod, da det ikke lykkedes dem at standse vor Agitation ved at indespærre os i Fængslerne, men vi mod Fængselsstraffen og Militærtrøjen satte Sultestrejken, da den ikke ved Hjælp af de Torturstraffe, Militærvæsenet er saa rig paa, kunde afvende Opmærksomheden fra vor Kamp, maatte der findes et andet Middel.

Og dette Middel er det nye Lovforslag, efter hvilket vi som *Tugthusfanger* skal *torteres* med *Strafarbejde*.

Men naar det nu staar som en uimodsagt Kendsgerning, at vor Kamp direkte er *rettet mod den tvungne Værnepligt* og er dikteret af rene Klassegrunde, kan vi umulig anerkende den Lov som et Hensyn til os, men kun betragte den som en Klasselov, som et Modtræk mod vor Kamp og et Forsøg paa at faa Folkets Sympati, som nu er med os, vendt imod os.

Vor Stilling maa blive den, at vi ikke stiltiende kan se paa, at der bliver lagt en ny Lænke paa vor Klasse, men *kæmpe imod den, som vi hidtil har kæmpet mod den militære Værnepligt*.

Dette nye Lovforslag vil, naar det bliver vedtaget, ikke betyde en *Indskrænkning i den tvungne Værnepligt, men tværtimod en Ud*videlse!

Organiserede Klassefæller.

Det er først og fremmest til jer, denne Manifestation er rettet.

Vi véd, at hele den borgerlige Presse og alle borgerlige Partier, naar vi har vedtaget ikke at adlyde denne Lov, vil vende sig imod os, vil bruge alle de Midler, der staar til deres Raadighed, for at lægge vor Kamp for Had og slaa os ned, om de kan.

Men, Kammerater, det er for vor, for jeres og jeres Børns Frihed vi kæmper; nu kan vi ikke længere vente Sympati og Støtte fra anden Side end fra de organiserede Arbejdere; vor Kamp er nu ført over paa et Felt, hvor kun Klasseinteresser gør sig gældende, og vi stoler paa, at I vil staa os bi i denne Kamp.

Vor Kamp er nu mere end nogensinde hele Arbejderklassens Kamp.

Det er utvivlsomt, at dette Korps af civile Soldater, som efter Regeringens Forslag skal oprettes, skal bruges til at skruebrække paa de organiserede Arbejdere, naar de er i Kamp.

Vi har for været Vidne til, at Militæret er bleven brugt mod Arbejderne, og med det civile Militær faar Udbytterne endnu et Vaaben, som de sikkert skal forstaa at benytte sig af i paakommende Tilfælde.

Militæret til brutalt at slaa Arbejderne ned og værne om deres fyldte Pengeskabe, og det civile Korps til at udføre det Arbejde, som de organiserede Arbejdere har nedlagt!

Det er hvad Arbejderne har at vente sig af denne Lov.

Og hvis vi modtog det uden Kamp, vilde Kampen mod den *tvungne Værnepligt* være ødelagt for mange Aar.

Men vi kæmper vor Kamp videre som vi har begyndt, og stoler paa, at vore Klassekammerater ikke vil svigte os.

Vi bejler ikke til de borgerlige Partiers Velvilje; vi vidste, før vi begyndte Kampen, at de vilde være mod os, men vi tror, at vi har den store Masse af Arbejderne bag os, og mere forlanger vi ikke.

Kammerater! Vi kæmper for hele Arbejderklasens Sag, for at fri den for de Baand, der snærer og trykker mest og som er den største Hindring for vor Frigørelse.

Vi stoler paa jer, som I kan stole paa os!

København, i Februar 1917.

Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Unge Arbejder!

Til dig, du unge Arbejder, som til den kommende Session skal møde og udtages til Soldat, skriver jeg disse Linier.

Du har sikkert ikke kunde undgaa at bemærke den Kamp, som Foreningen for konsekvente Antimilitarister har ført, og har du ikke sagt til dig selv, at det Standpunkt som denne Organisations Medlemmer har taget er det rigtige?

Jo, sikkert har du det.

Du er sikkert ikke blind for, at Militarismen er din Klasses Fjender, at denne Institution

staar som en Hindring for Arbejderne i deres Kamp for bedre og lysere Kaar; men hvis man saa gjorde dig det Spørgsmaal: hvorfor du gik ind i en saadan Institution? saa vilde du maaske svare, at saa lang Tid Landets Love byder dette saa skal man adlyde. Overfor et saadant Spørgsmaal vil jeg kun svare dette, at enhver Fordel, som Arbejderne har naaet, ja selv Arbejdernes Organisationer, kun er blevet til paa Trods af de bestaaende Love og det har kostet Fængsel for mangfoldige Kammerater for Organisationerne blev anerkendte.

Det vil ogsaa kun blive paa Trods af de bestaaende Love, at Militarismen slaas ned. Militarismen er jo Kapitalens bedste Værn, og et saadant Værn lader den selvfølgelig ikke gaa fra sig godvilligt.

Men ser du Militarismen er din Klasses Fjende, saa vær med i Kampen imod den.

Ser du, at Militarismen kun er til Undertrykkelse af din Klasse og din Klasses Krav, saa vær med til at bekæmpe den, og brug saa saadanne Vaaben, som bedst kan føre til et Resultat.

Det er ganske givet, at i det Øjeblik det levende Materiale borttages fra Militarismen, saa dør den.

Har du forstaaet den store Sandhed, saa *lad være med at med din Person deltage i Militarismen.* At Loven ikke staar som en Hindring, har de Kammerater, som indtil nu har nægtet at være Soldat, tilfulde vist; *en Lov gælder aldrig længere end den adlydes.*

Du unge Arbejder, hvem er det, som siger, at du skal møde som Soldat? Med andre Ord: *møde og lade dig uddanne til Morder?*

Er det ikke din Klasses Fjender?

Er det ikke dem, som, hver Gang Arbejderne har rejst sig til Oprør mod de bestaaende Forhold, har slaaet Arbejderne ned i Kraft af, at de har Militæret til deres Raadighed?

Den Dag, da Arbejderne rejser sig til Oprør, er maaske ikke saa fjern, som mange tror.

Derfor spørger jeg dig: kan du da overfor dig selv og din Klasse forsvare at blive Soldat og, hvis du udkommanderes, da at skyde paa dine Klassekammerater?

Nej, sikkert ikke; det vil dine *Klasseinteresser* forbyde dig!

Hvis din Overbevisning er imod at gaa ind i Militæret, saa lad være!

Følg altid din Overbevisning, hvad der saa end sker.

Lad d'Hrr. Officerer kun kommandere med sig selv, hvis de ønsker at kommandere med nogen!

Lad de militære Klude blive liggende i Depoterne!

Er du Arbejder — tilhører du den fattige og lidende Underklasse, saa vid, at Militæret er denne Klasses værste Fjende. *Derfor nægt at tjene din Fjendes Interesser — tjen kun din Klasses.*

Ned med Militarismen! Leve Socialismen!

Johs. Sperling.

Interskandinavisk Samarbejde.

Medens Kapitalistklassen forlængst har sluttet sig sammen for at værne sine Interesser saaledes, at de nu for Øjeblikket staar som to stærke Magter, der kæmper om Magten — om Retten til at udbytte Jordens Befolkning, har Arbejderne endnu ikke kastet de nationale Lænker af sig for at forene sig internationalt til en fælles Kamp for deres fælles Maal.

Den »Internationale« som Arbejderne havde dannet for at samle hele Arbejderklassens Kræfter til *Kamp* mod det *kapitalistiske Samfund,* viste sig at være bygget paa Sand. — Den styrtede sammen ved Krigens Udbrud, endnu før der var affyret et eneste Kanonskud.

Den havde ikke en *stærk organiseret Arbejderklasse* bag sig, der forstod, at der mod *Krigen* maatte sættes *Magt* og *Handling,* at *Krigen* ikke kunde forhindres ved *Ord* og *Resolutioner.*

Resulatet af de forløbne Aars socialistiske Agitation og Kamp mod Krigen og Militarismen kender vi.

Det kan vi hver Dag læse om i Telegrammer fra Evropas Valpladser.

For et *forløjet Fædrelandsbegrebs* Skyld kæmper Evropas Arbejderklasse i vanvittig Raseri mod hinanden og trykkes længere og længere ned i *Armod* og *Elendighed,* for tilsidst at gaa ud fra Krigen *ødelagt* baade i *moralsk* og *fysisk* Henseende.

Det er Resultatet af, kun at føre Kampen gennem Parlementerne, og det er ikke mindst Resultatet af Arbejdernes manglende Forstaaelse af, at de *kun* har *fælles Interesser* at kæmpe for, hvad Land de saa end bor i

Krigen maa for os Arbejdere i de neutrale Lande, være en Lære.

Endnu har vi ikke været direkte indblandet i Krigen; men dens tro Følgesvend: *Dyrtiden,* og for flere Landes Vedkommende vist endog Hungeren, har vi faaet tilstrækkelig at føle, og den Dag, at *Kapitalistklassen mener, at det er i dens Interesse at deltage i Krigen, saa kommer den ogsaa,* om ikke *Arbejderne* er *stærke* nok til at hindre det.

Efter at Kapitalistklassen i de tre nordiske Lande gennem Staterne har sluttet *Alliance,* hvorved de forpligter sig til en ensartet Optræden i Tilfælde af, at det ene Land kommer i Krig, er der faktisk dannet en *imperialistisk Sammenslutning,* for i et givet Øjeblik, støttet til en temmelig stærk Militærmagt, at kaste sig ind i Verdensøkonomiens Storpolitik.

Med Billedet for sig af det, der foregaar ude paa Evropas Slagmarker, kan enhver tænke sig, hvad dette vilde betyde for Arbejderklassen, om de tre skandinaviske Lande blev indblandet i Krigen.

I hvert af de tre Lande er der Folk, der ynder at rasle med Sablen, og selv om Regeringerne holder igen, saa er det kun saa længe som de dominerende *Kapitalistsammenslutninger* vil det.

Den eneste virkelige Garanti for *Freden* er en stærk *organiseret Arbejderklasse,* men *Arbejderklassens Vaaben* mod *Krigen* maa smedes i *Fredens Tid;* den Dag, vi har Krigen, er det for sent.

Vi har lært af Verdenskrigen, at et enkelt Lands Arbejdere ikke alene kan hindre Krigen og at Arbejderne igennem *Parlamentet* heller intet formaar.

Vi maa, for at danne et Værn imod Krigen og for at føre en effektiv Kamp mod Militarismen, samle Skandinaviens Arbejdere om den *direkte Aktion: Værnepligtsstrejken* og i Tilfælde af Krig *Mobiliseringsstrejken* og *Generalstrejken.*

Imens vi endnu har Freden maa vi gøre Arbejderne fortrolige med den *Tanke,* at de kun gennem deres *direkte Handling* formaar at hindre *Krigen.*

I »Solidaritet« har Red. *Chr. Christensen* udkastet Tanken om et saadant interskandinavisk Samarbejde og mener, at der kan forventes Tilslutning fra *de unge Socialdemokrater,* fra *Ungsocialisterne* og fra *S.A.C.* og *Fagoppositionen* i de tre Lande.

Militarismen er den af de Herskendes Institutioner, der hviler tungest paa Arbejderne; falder først den, da er den største Skranke for Arbejdernes Frigørelse falden.

I Kampen mod Militarismen maa hele Arbejderklassen staa samlet.

De forskellige Retninger indenfor Arbejderklassen maa se bort fra Særanskuelser og samles til Kamp mod *Militarismen* paa den *direkte Aktions Grund.*

»Foreningen for konsekvente Antimilitaristerr« har efter de Hilsener, den har modtaget fra Sverrigs Ungsocialister, hvor der udtaltes Ønsket om et saadant Samarbejde, arbejdet med Tanken, og det er sikkert, at den vil gøre hvad den kan for at faa Tanken realiseret; men saa maa man ogsaa lade smaaligt Partikævl vige, saaledes at Tanken om en *interskandinavisk antimilitaristisk Sammenslutning* kan blive til Virkelighed paa et Grundlag, saa den virkelig *for Betydning.*

Alfred Mogensen.

Har Staten Krav paa min Person?

Ser man flygtigt eller rettere tænker man overfladisk paa dette Spørgsmaal, vil Svaret blive et absolut Ja.

I et ordnet Samfund, hvor der hersker Fællesvirke, hvor der er Almenret, hvor Centralstyret tænker og handler efter alles Vel, maa der ogsaa være Pligter, som alle maa bøje sig for, som alle uden Undtagelse maa adlyde, og derfor har Staten, der repræsenterer Centralstyret, følgelig Krav paa min Person.

Ja — saaledes ser den overfladiske Bedømmelse af Spørgsmaalet ud, saaledes ræsonnerer den ureflekterende Arbejder.

Men retter man det samme Spørgsmaal til enhver Arbejder, der gider tænke, bliver Svaret et ganske andet — ja det stik modsatte, et afgjort: Nej, jeg anerkender ingen Pligter mod det nuværende Samfundsstyre, fordi de Betingelser, som jeg til Gengæld har Krav paa overfor Staten, ikke er tilstede.

Der hersker nok Fællesvirke hos Underklassen, men med det Udfald, at der skabes et mægtigt Arbejdsoverskud, som i Fællesskab frarøves os af Overklassen, de ikkeproducerende, og Arbejdernes Fællesvirke ender saaledes i Fællesudbytning af Arbejderklassen.

At Almenret kun er et fingeret Begreb, er vel noget, der staar de aller fleste klart og som vi daglig, ja flere Gange daglig faar Beviser for. Det er jo desuden en logisk Følge af, at den Klasse, som har skabt den Institution, der bærer det klingende Navn »Retfærdighedens Vogtere«, netop er den samme, som besørger den fælles Udbytning af Underklassen.

Med Almenvellet staar det følgelig ligesaa elendigt til, havd de gentagende Sultedramaer, Selvmord osv. er talende Vidnesbyrd om.

Men naar Staten saaledes ikke opfylder en eneste af de ganske selvfølgelige Betingelser, som ethvert Individ bør stille, kan vel ingen forbavses over, at jeg benægter Statens Krav paa min Person.

Og det er saaledes ethvert Underklassemenneskes absolute Ret at sidde Statens Kommando overhørig, hvad enten der er Tale om civilt eller militært Arbejde for Staten, saavel som civile eller militære Afgifter til Staten.

Socialdemokratiets forhenværende Valgsprog: *Ikke en Mand og ikke en Øre til Militærvæsenet* var derfor ganske berettiget, og vi konsekvente Antimilitarister tager det forladte Valgsprog op under Feltraabet: *Ned med den tvungne Værnepligt, Afskaffelse af alt Militærvæsen,* og vi lader os ikke lokke af Statens søde Talemaader om Samvittighedsfrihed for Militærnægterne, og vi lader os ikke true af Statens Lovbud om indtil 20 Maaneders Strafarbejde for Nægtelse af civil Værnepligt.

Mod Statens Love og Domme sætter vi den intelligente Arbejderungdoms konsekvente Sultestrejke, og mod Statens »Samvittighedsfrihed« sætter vi Kravet om den tvungne Værnepligts Afskaffelse.

Og vi skal love Regeringen ikke at standse Kampen, for Militærnægterbataillonerne har manet Værnepligten bort fra Jordens Overflade.

Niels Johnsen.

General- og Militærstrejke.

Verdenskrigens Betydning for den antimilitaristiske Bevægelse i Fremtiden anerkendes fra alle Sider og det betragtes som en sandsynlig Følge af Krigen, at man indenfor Arbejdernes Organisationer vil drage den Lære, at man i højere Grad end hidtil maa lære at kende og anvende til Fordel for sine Interesser den Magtstilling, man har i et krigsførende Land som dem, der fremskaffer Ammunitionen og Krigsfornødenhederne og leverer den langt overvejende Del af Hærens Menneskemateriale.

Og der peges med Rette paa General- og Militærstrejken som de Midler, der, rationelt gennemført ved en Krigs Udbrud, vil være i Stand til grundigt at sætte en Stopper for denne forhistoriske Maade at afgøre Tvistespørgsmaal paa, og der tales fra mange Sider om, at disse Midler i Fremtiden maa blive dem, der i Praksis beviser, at de mange Ord, der er talt om Arbejdernes fælles Interesser, der internationalt binder dem sammen i ubrydelig Solidaritet, ikke savner Grundlag.

Forskellige Bevægelser har allerede følt sig kaldet til officielt at proklamere deres Tilslutning til disse nye Tanker. Man har ud fra det Synspunkt, at Arbejdernes Internationalisme forhen i for høj Grad var bygget paa Ord og Resolutioner, der i praktisk Henseende var uden synderlig Værdi, opstillet disse Kampmidler som dem, man mener læres af Krigen, vil føre frem til Anerkendelse i Arbejdernes Organisationer — nationalt som internationalt.

Men endnu er der ingen, der har følt sig kaldet til at anvise en Vej, ad hvilken man kan gøre Gennemførelsen af disse Aktioner blot nogenlunde sandsynlig.

For det er jo saaledes, at Arbejdernes Autoritetstro staar som en kompakt mosgroet Mur og hindrer enhver Bevægelses Fremgang, der ikke er i nøjeste Overensstemmelse med Loven, som jo for de fleste Arbejdere staar som noget ophøjet, noget ukrænkeligt, man ikke tør sætte sig op imod, selv om den krænker ens dybeste Interesser.

Og saalænge denne Autoritetstro er herskende ude blandt Arbejderne i al Almindelighed, saalænge er enhver Tanke om en heldig Etablering af General- eller Militærstrejker absolut vanvittig.

For hvad vil der ske, saafremt der gøres Fiasko paa dette Spørgsmaal?

Der vil ske det, at Død, Tugthus og Ødelæggelse vil regne ned over de intelligente og maalbevidste Arbejdere, der fulgte Parolen og gik ud i Kampen for deres dyreste Interesser, og Arbejdernes Førere, der udsendte Parolen, vil blive sat Aar tilbage og Krigen bliver alligevel en Kendsgerning.

Derfor maa disse Kampmidler organiseres og forberedes saa grundigt, at enhver Mulighed for Fiasko er udelukket, og en absolut Betingelse for deres heldige Gennemførelse er, at den aandelige Forhutlethed og og den indgroede Autoritetstro, der findes indenfor store Dele af Arbejderbevægelsen, maa bort, og i Stedet maa Bevidstheden om deres store, ophøjede Mod og Troen paa, at er i Besiddelse af Styrke til at naa det, tage Plads som urokkelige Monumenter i deres Tankegang.

Og dette naaes kun gennem Værnepligtsnægtelse.

Den bryder al gammel Autoritetstro ned, gør Arbejderne fortrolig med, at Loven er en menneskelig Frembringelse, der ikke paa nogen Maade kan gøre Krav paa overnaturligt Skæl, viser dem, at den er lav og umoralsk, barbarisk og forbryderisk, og gør dem klar over, at den er fjendtlig overfor deres dybeste Interesser og øger deres Tro paa dem selv og deres store historiske historiske Mission.

Derfor gaar Vejen til Forhindring af Krig ved General- og Militærstrejke gennem Værnepligtsnægtelse.

Den Vaagne.

Til Arbejderklassens Kvinder!

—o—

Foraaret kommer.

Den varme Sol vinder Magt over Vinterens Kulde.

Violerne titter frem og spreder deres søde Elskovsduft omkring sig. Knopperne brydes og Fuglenes Sang og Biernes Summen danner Naturens Orkester.

I denne elskovssvangre Luft, i denne Brydningens, Fornyelsens livsvækkende Tid, hvor det gamle maa dø, hvor det nye faar Magt, og hvor alting vil fremad og opad, i den Tid føler Mennesket ogsaa Elskovs Stemme, føler en sitrende Længsel mod hede Kys og Favntag, hvor Mand og Kvinde forenes i Naturens Harmoni.

Ja, unge Kvinde, du føler det, og træffer du en Mand, som du kan elske, luk ham saa ind i dit Kærligheds-Paradis, hvor al Disharmoni skal være borte, hvor kun Harmoni og Fred skal bo.

Ja, der skal du leve. Men se, en Dag midt i jer Kærligheds Solglans kommer det Budskab, der brat river Traaden over, der brat forkynder, at udenfor er der en Verden saa kold, saa kold.

Det forkynder, at ham som du elsker, ham som er dit bedste i Livet, skal bort, skal bort for at dræbes.

Det jager som isnende Kulde igennem din Sjæl, og dit Hjærte stinges som af tusinde Pile.

Nu er Lykken forbi, han skal bort — bort.

Og hvorfor skal han bort?

Bort for at dræbes, og for selv at dræbe, for at blive som et vildt Dyr. For at dræbe, nedtrampe og ødelægge alt det skønne i Livet.

Ham der var saa god og kærlig, ham du har knuget i hede Favntag, ham du har kysset og kærtegnet, han er blevet lavere end den laveste Skabning, der kryber over Jorden.

Og hvorfor er han bleven saadan?

Ja du behøver blot at lukke dine Øjne op og skue ud i den Verden, som rører sig omkring dig, og du vil se og forstaa.

Du vil se Menneskene, Naturens vidunderligste Skabninger trampe og træde paa hverandre, støde, puffe og albue sig frem for at tilbane sig saa mange af Naturens og Kulturens Goder som muligt.

Ikke for at leve eller nyde, men for at svælge, ødelægge og tilsmudse.

Du vil se et Samfund hvor tusinder maa sulte, fryse og lide Nød, medens andre kan klæde sig i Hermelin og Maar, spise Dyrekød, drikke liflige Vine og køre gennem Verden paa lette fjedrende Gummihjul.

For dem er det, din Kære skal bort.

For dem er det, han skal blive et Dyr, og for dem er det, du skal lide Vanvidets Kvaler.

Jer Barndom og Ungdom tog de. Thi et Proletarbarn skal jo bindes i Kapitalens Trædemølle, straks det er født.

Jer Barndom og Ungdom, den Tid, i hvilke I skulde leve i sollys Sommerleg, den Tid, da I som den flagrende Sommerfugl skulde suge Nektar af Livets Blomster, skulde have Glædens og Sundhedens Roser paa Kinden. denne Tid har Kapitalen taget. —

Og nu, da I troede, at Lykken skulde begynde, saa kommer den og tager ham, ogsaa ham.

Unge Kvinde!

Føler du ikke en Vrede, et Had mod dette Samfund?

Jo det gør du sikkert.

Men dette Had skal du omsætte i Handling. Brug din Tanke, men husk, at Tanken skal blive til Handling.

Er du Arbejderske, kan du virke gennem din Fagforening. Nedbryd Autoritetstroen og gaa aldrig paa Akkord med dem, der vil skade din Klasses Ineresser.

Har du et Hjem, og er du Moder, da har du en stor Opgave og et stort Ansvar.

Du har Ansvaret for de Børn, der vokser op under din Varetægt. Du har Ansvaret hvis dine Børn bliver nogle leddeløse Kludedukker, der ikke ved, hvor de har deres Plads i Samfundet, der slaar om sig med store Ord og Fraser, men ikke forstaar at omsætte Ordene i Handling.

Du har et Ansvar men forstaar du din Stilling i Samfundet, da vil du opdrage dine Børn paa en saadan Maade, at de vil blive til Gavn og Støtte for den Klasse, de tilhører.

Arbejderkvinde, luk dine Øjne op!

Herman.

„Militærnægteren"

koster 3 Øre.

Forhandlere faar i Provision 1 Øre pr. Nr.

Spred Bladet overalt

Indsend Bestillinger snarest til Ekspeditionen Vesselsgade 7, St. Kbhvn. N.

Foreningen for konsekvente Antimilitarister.

Foreningens Adresse er:
Læsestuen, Vesselsgade 7, St., Kbh. N.

Ansvarhavende overfor Presseloven: Alfred Mogensen. — Trykt i Nørrebros Centraltrykkeri, Blangaardsgade 29, Kbh. N.